

Ψάχνοντας το πολύτιμο σκουλαρίκι

χωρούνται όλα, ή σχεδόν όλα. Στην Μπενφίκα θα κερδίσει πέντε πρωταθλήματα κι ένα ακόμα Κύπελλο Πορτογαλίας σε επτά χρόνια. Μόνο που η στατιστική δεν μπορεί να περιγράψει ότι κάπου στη μέση της καριέρας του στην ομάδα της Λισαβόνας, θα αρχίσει η σκληρή πτώση. Γύρω στα 1974, σε μια περιοδεία της Μπενφίκα στην Αγκόλα και τη Μοζαμβίκη, γνωρίζεται με τα ναρκωτικά. Λίγο αργότερα, θα συνάψει στενές σχέσεις με την πρωίνη και η συνέχεια τραγική. Αρνείται να προπονηθεί «γιατί είναι ο Καλύτερος κι οι αντίπαλοι κουτσάλογα» ή γιατί δεν του αρέσει το γήπεδο, δίνει παραληρηματικές συνεντεύξεις, ζητά περισσότερα λεφτά και η Μπενφίκα τον πάει στα δικαστήρια, αποκαλεί τον Ζοζέ Μαρία Πεδρότο, προπονητή της Εθνικής Πορτογαλίας και παλιό του προπονητή στην Βιτόρια «ηλίθιο» πριν από ένα ματς με την Κύπρο όπου σκάει μύτη χωρίς παντελόνι, καταφτάνει με σαγιονάρες και πάλι ημίγυμνος στο αεροδρόμιο όπου τον περιμένει όλη η ομάδα για να πάνε στην ΕΣΣΔ για ένα ματς με τη Τορπίντο. Κάπου θα βρεθεί ένα παλτό να του ρίξουν πάνω του, αλλά μόλις φθάνουν στη Μόσχα δηλώνει μυστηριω-

δώς τραυματίας και αρνείται να παίξει. Το φοβερό είναι ότι, ενώ η κατανάλωσή του σε ναρκωτικά είναι τέτοια που δανείζεται λεφτά από φίλους και γνωστούς για να τα αγοράσει, εξακολουθεί να παίζει καλά κατά περιόδους, για την ακρίβεια χρόνο παρά χρόνο, και να σκοράρει με αρκετή άνεση, βάζοντας, τις καλές χρονιές, διψήφιο αριθμό γκολ.

Στις 12 Φεβρουαρίου του 1978, το Στάδιο ντα Λουζ φλέγεται για το τοπικό ντέρμπι της τρεις φορές σερί πρωταθλήτριας Μπενφίκα με τη Σπόρτινγκ. 54ο λεπτό, σέντρα στην περιοχή της Σπόρτινγκ, ο Βίτορ Μπαπτιστα κάνει το 1-0, οι συμπαίκτες του τρελοί από χαρά τρέχουν να τον αγκαλιάσουν. 70.000 θεατές θα δουν ξαφνικά τον χρόνο να σταματάει. Ο σκόρερ πιάνει το κεφάλι του, ακινητοποιείται, σκύβει στο χορτάρι, σαν κάτι να ψάχνει. Ψάχνει το διαμαντένιο σκουλαρίκι του που κάπου μέσα στους πανηγυρισμούς έπεσε στο χορτάρι. Μαζί του ψάχνουν φίλοι κι αντίπαλοι, ακόμη και θεατές. Μέχρι που βέβαια σφυρίζεται σέντρα και το ματς ξαναρχίζει. Όχι για όλους. Ο Βίτορ μένει στην μικρή περιοχή να σκαλίζει το χόρτο σε αναζήτηση του πολύτιμου σκουλαρικού. «Μου κόστισε 12 κόντος [=12.000 εσκούδος, 60€ ας πούμε σημερινά]! Πιο πολύ από το πριμ του ματς! Αν δεν το βρω δεν παίζω!». Με τα πολλά πείστηκε να αφήσει για λίγο τις έρευνες αλλά, τι τα θέλετε, όταν κάτι σοβαρό μάς απασχολεί πού να βρεθεί μυαλό για ποδόσφαιρα... Οι σέντρες και οι πάσες σφύριζαν γύρω

Στην Μπενφίκα θα κερδίσει πέντε πρωταθλήματα κι ένα ακόμα Κύπελλο Πορτογαλίας σε επτά χρόνια. Μόνο που η στατιστική δεν μπορεί να περιγράψει ότι κάπου στη μέση της καριέρας του στην ομάδα της Λισαβόνας, θα αρχίσει η σκληρή πτώση.

του, ο Μεγαλύτερος δεν έπαιρνε χαμπάρι. Περίμενε τη λήξη του αγώνα για να ψάξει με την πουχία του. Το σκουλαρίκι δε βρέθηκε ποτέ. Οι συμπαίκτες του έκαναν έρανο για να του πάρουν καινούριο καθώς, αστεία αστεία, ήταν ο σκόρερ του μοναδικού και νικητήριου γκολ.

Αλλά το τέλος του στην Μπενφίκα είναι πολύ κοντά. Είναι φανερό ότι κάτι δεν πάει καλά όταν αρχίζει τις παρανοϊκές κρίσεις. Περνάει από ψυχιατρικά τεστ την ίδια στιγμή που υπογράφει στην πλάτη της διοίκησης συμβόλαιο με την Βιτόρια. Έτσι κι αλλιώς φεύγει σαν κυνηγημένος από τη Λισαβόνα. Στο Σετούμπαλ απαιτεί απίθανα λεφτά και καθώς η Βιτόρια αδυνατεί να ανταποκριθεί, προσφέρεται να οργανώσει ταυρομαχίες (!) για να συγκεντρωθούν τα χρήματα. Μια λάθος συνεννόηση -αμελεί να κανονίσει να έρθουν οι ταύροι- και η περιπέτεια τελειώνει σε λίγους μήνες. Μετά από ένα πέρασμα στην Μποαβίστα, θα διασχίσει τον Ατλαντικό για να κάνει λίγα μεροκάματα στην Καλιφόρνια, στους Σαν Χοσέ Ερθκουέπς, το 1980. Εκεί, στη μακρινή Δύση, μέσα σε λίγες εβδομάδες θα προλάβει να συναντηθεί με το πρότυπό του, δηλαδή τον αυθεντικό Τζορτζ Μπεστ, να απαιτήσει μια άσπρη Κορβέτ για να υπογράψει συμβόλαιο, να χάσει την εν λόγω Κορβέτ, να τα μαζέψει και να φύγει. Γυρίζει στην Πορτογαλία σε άθλια χάλια. Αδέκαρος, εθισμένος, μόνος καθώς χωρίζει με την γυναίκα του, άρρωστος από ηπατίτιδα, παίζει σε απίθανες ομάδες ερασιτεχνικών κατηγοριών και συμπληρώνει το εισόδημά του κάνοντας μικροκλοπές. Μπαινοβγαίνει στη φυλακή μέχρι που αποφασίζει να ξαναγυρίσει στην γενέθλια πόλη. Εκεί ο δήμος, σε ανάμνηση του παίκτη που υπήρξε, του προσφέρει μια δουλειά φύλακα σε νεκροταφείο. Τα βράδια τον διώχνουν κακόν κακώς από τα μπαρ όπου κάποτε υπήρχαν αφίσες του.

Θα πεθάνει στα 51 του αφήνοντας πίσω τον θρύλο του, ενός ψηλού και δυνατού επιθετικού, ωραιοπαθή κι αλαζονικού, ενός τρυφερού παιδιού που μεταξύ άλλων γούσταρε να φοράει σκουλαρίκι, όπως λέει και το τραγούδι που έγραψε γι' αυτόν ο Πορτογάλος συνθέτης και τραγουδιστής Βιτορίνο.

Ως φύλακας νεκροταφείου